

Arrest

nr. 98 856 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. ROOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 2 maart 2012 te Menen in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Verzoeker dient op 22 maart 2012, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 5 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan, de Belg moet aantonen “dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”.

Om dit aan te tonen legt betrokkene twee loonfiches VZW C.I.G.B dd december 2011 en 01.01.2012-04.01.2012 van de referentiepersoon voor. Uit deze loonfiches blijkt echter dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 04.01.2012. Bijkomend werd een werkloosheidsattest dd. 12/11-02/12 van de referentiepersoon voorgelegd. Aangezien de tewerkstelling werd stopgezet op 04.01.2012, er geen andere documenten van eventueel toekomstige tewerkstelling werden voorgelegd en de referentiepersoon vanaf 05.01.2012 enkel aantoonde bestaansmiddelen te verwerven uit werkloosheid is hiermee niet aangetoond dat de betrokkene beschikt over voldoende toereikende bestaansmiddelen.

Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14,§1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en de referentiepersoon en de referentiepersoon vanaf februari een uitkering ontvangt van €877,10 is deze uitkering niet voldoende toereikend.

Bovendien werd de armoederisicogrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen vastgelegd op €1459,50. Aangezien de werkloosheidsuitkering van de persoon ver onder deze grens situeert, loopt de betrokkene een voorhoofd risico om ten laste te vallen van de sociale bijstandsstelsels van het Rijk.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verweerster stelt volkomen ten onrechte dat verzoeker niet voldoende financiële middelen zou hebben om in zijn eigen bestaan te voorzien.

Uit de uiteenzetting "in feite" blijkt overduidelijk dat er met een maandelijks totaalinkomen van het gezin ad € 2.250 geen enkel gevaar is dat verzoeker financieel ten laste zou vallen van de Belgische Staat. Verzoeker heeft een tewerkstelling waaruit hij een vast inkomen genereert. Dit wordt aangevuld met een werkloosheidsuitkering voor Mevr. Parmentier.

Er is daarenboven sprake van minimale vaste kosten.

Sedert zijn verblijf in België is verzoeker overigens nooit ten laste van de Belgische Staat geweest.

Daar waar verweerster enerzijds de armoedegrens ad € 1.459,50 hanteert en anderzijds stelt dat het inkomen ten minste gelijk moet zijn aan 120% van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14 §1 3° van de Wet van 26 mei 2002 (of € 11.660,24 per jaar of € 971,69 per maand) kan men er niet omheen dat het inkomen van het gezin deze bedragen v er overstijgt."

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De *in casu* bestreden beslissing is gesteund op artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de daarin opgenomen voorwaarden voor een recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische onderdaan, en met name aan de voorwaarde te beschikken over toereikende bestaansmiddelen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

[...]"

De Raad stelt vast dat verweerder, waar hij vaststelt dat het bewijs van toereikende bestaansmiddelen niet is geleverd, rekening heeft gehouden met de door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag voorgelegde stukken ter staving van de bestaansmiddelen van het gezin. Zo werd rekening gehouden met enerzijds twee loonfiches op naam van de Belgische echtgenote voor de maand december 2011 en de periode van 1 januari tot en met 4 januari 2012 en anderzijds een verklaring van de vakbond dat de Belgische echtgenote voor de maanden december 2011 en januari en februari 2012 een werkloosheidsuitkering kreeg waarbij deze netto 877,10 euro bedroeg voor de maand februari 2012. Op grond van deze voorliggende gegevens besloot verweerder in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling van de echtgenote was stopgezet op 4 januari 2012 en dat er enkel nog een inkomen onder de vorm van een werkloosheidsuitkering van 877,10 euro netto per maand bleek. Verweerder oordeelde dat dit inkomen niet toereikend is, in het licht van het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist en evenmin betoogt dat verweerder hierbij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangebrachte stukken en/of gegevens.

Verzoekers uiteenzetting komt erop neer dat hij, aan de hand van nieuwe stukken en/of gegevens die niet voorlagen bij verweerder op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam, alsnog wenst aan te tonen dat hij en zijn echtgenote beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Hij verwijst hiertoe naar het gegeven dat zijn echtgenote ondertussen een werkloosheidsuitkering van 1.073,25 euro per maand krijgt en hijzelf door middel van interim-tewerkstelling een inkomen verdient van ongeveer 1.192,40 euro per maand. Tevens wijst hij op de minimale vaste kosten die hij en zijn echtgenote zouden hebben. Hij stelt dat aldus het inkomen van het gezin de door verweerder gehanteerde bedragen ver overstijgt.

De Raad benadrukt evenwel dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken en/of gegevens die verzoeker pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en die hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag niet overmaakte aan het bestuur. Verzoeker, die verzocht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten als familielid van een Belgische onderdaan, diende zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het kwam aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. De door verzoeker voor het eerst voor de Raad aangebrachte stukken en/of gegevens kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd ter nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Waar verzoeker nog stelt dat hij sedert zijn verblijf in België nooit ten laste is geweest van de Belgische Staat en een schrijven voegt van zijn echtgenote dat het voor haar thans moeilijk is om een job te vinden doordat zij een ivf-behandeling wenst op te starten, dringt de vaststelling zich eveneens op dat deze gegevens niet voorlagen voor het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en dat deze ook geen afbreuk kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening heeft gehouden met de door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag aangebrachte stukken. Gelet op voormelde uiteenzetting en de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Waar verzoeker een schending aanvoert van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS